Казка-жарт

Заєць-батько у крамниці
Піввідра купив пшениці,
Сів з пшеницею на віз
І на млин її завіз.
У млині коза в спідниці
Точно зважила пшеницю,
А мірошник, сплюх-борсук,
В діжку висипав мірчук,
Записав його у книжку
Та й вмостився спати в діжку—
Ліг на лапу і за мить
Так хропе, що млин тремтить.

Бідний заєць ледь не плаче:
— Встань, борсуче, встань, земляче.
Роздери зайчаткам круп
І на кашу, і на суп,
Бо нема зимою паші,
Діти ж просять супу й каші.
— Хай пождуть зайчатка трішки,—
Обізвавсь борсук із діжки.—
Я лиш зиму пересплю,
А весною круп вмелю.—
Та й накрився з головою
Кожушиною новою.
Заєць схлипнув у млині:
— Що ж робить тепер мені?—
Лихо зайцеві у світі —
Пропадуть без манни діти.
Кізка ніжками туп-туп:
— Ми самі намелем круп!—
Та й бігом з відром угору,

В кіш пшеницю сипле скоро.
Затремтів старенький млин
І почав молоти він...

Розпрощавшися з козою,
Заєць біг в ліси з крупою,
А до зайця навпрошки
Звідусіль спішать дітки,
Похуділі, помарнілі,
Та усі для зайця милі.
Заєць каже казку їм
І веде усіх у дім.
В домі зайця піч здорова,
А у ній сухенькі дрова.
Заєць дрова запалив,
У горня водиці влив,
Із відра засипав круп
Та й до печі туп-туп-туп:
— Гей, варися, манна каша,
На усю родину нашу...—
Прямо з полум'я горщок
Заєць ставить на пеньок.
Наша вийшла без догани —
Діти всю поїли манну,
Потім, ставши укружка,
Станцювали козачка.
З того дня щодня без каші
Не жили зайчата наші,
І на диво звірини
Стали дужими вони.
Якось їх побіля лугу
Перейняв старий вовцюга,
Гнався, гнавсь за ними вовк,
А який із того толк?
Впав, захекавшись, в знемозі,

А зайчата на дорозі
Стали весело кружка
Та й танцюють козачка.
Вовк дивився, вовк журився
І голодним в ліс поплівся;
Знав би він секрет зайців,—
Сам би кашу манну їв!